

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

BOĞA-ADAM

TORGOR

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz: Karanlık Diyarı
Tom, bu kez Avantia'nın iyi canavarlarını Karanlık Diyarı Gorgonia'dan kurtarmaya çalışıyor...

Avantia'nın iyi canavarları, Malvel'in yarattığı altı yeni ve korkunç canavar tarafından tutsak edildiler ve kötü büyücünün hüküm sürdüğü Karanlık Diyarı Gorgonia'ya götürüldüler. Tom, onları kurtarmak için bu korkunç diyara adım atmak ve ilk olarak korkunç canavar Boğa-Adam Torgor ile karşılaşmak zorunda.

Karanlık Diyarı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Kanatlı At Skor
- Deniz Canavarı Narga
- Gorgon Köpeği Kaymon
- Dev Mamut Fildişi
- Akrep-Adam İğne

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2012

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE-13
KARANLIKLAR DİYARI
BOĞA - ADAM TORGOR**

Beast Quest
The Dark Realm
TORGOR
the Minotaur
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-608-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Metin: Working Partners Limited, 2008

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2008

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzeltili: Yasemin Büte
Son okuma: Aslı Onat
Çeviren: Bahar Ulukan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi No: 55 - 56
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03 Faks: 0212 544 87 86

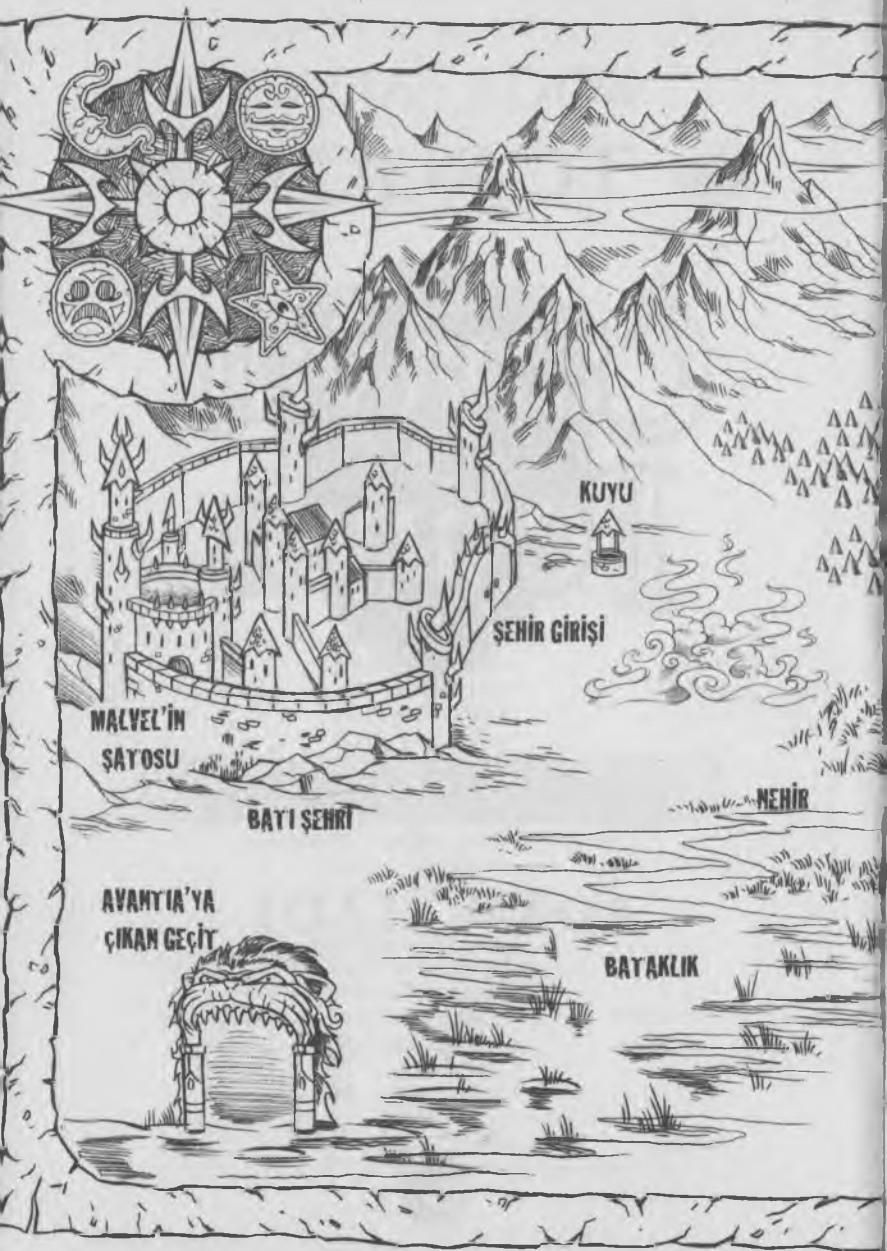
BOĞA - ADAM
TORGOR

Canavar Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

ADAM BLADE

MALVEL'İN
ŞAYOSU

BATİ ŞEHİRİ

KUYU

ŞEHİR GİRİŞİ

NEHİR

AVANTIA'YA
ÇIKAN GEÇİT

BATAKLİK

Gorgonia

KALUM'DAKİ ASİLER BÖLGESİ

SİK ORMAN

YAĞMUR ORMANI

VADI

ŞATO HARABESİ

KARA OKYANUS

Hoş geldin. Korkunç bir diyarın kapılarında, karanlığın eşiğinde duruyorsun. Burası Karanlıklar Diyarı Gorgonia. Malvel'in hüküm sürdüğü bu diyarda gök kırmızı, su siyahtır. Kahramanın Tom ve onun arkadaşı Elenna bir sonraki Canavar Avını tamamlamak için buraya gelmek zorundalar.

Gorgonia'da hayal edebileceğin en ölümcül altı Canavar yaşıyor; Boğa-Adam Torgor, Kanatlı At Skor, Deniz Canavarı Narga, Gorgon Köpeği Kaymon, Dev Mamut Fildişi ve Akrep-Adam İğne. Hiçbir şey Tom ve Elenna'yı, karşılaşmak üzere oldukları Canavarlara hazırlayamaz. Önceki zaferlerinin hiçbir anlamı yok artık. Ancak güçlü olur ve kararlı davranırlarsa kurtulabilirler.

Bir kez daha Tom'un yolundan gitmeye cesaretin var mı? Sana geri dönmeni tavsiye

ederim. Kahramanlar inatçı olabilir ve maceralar cazip gelebilir ama Tom'la birlikte olmaya karar verdiysen cesur ve korkusuz olmalısın. Aksi takdirde kesinlikle mahvolsun.

Adımlarına dikkat et...

Geçit Bekçisi Kerlo

GİRİŞ

Ormanın içinde koşan Hector'un kalbi, hızla atıyordu. Dere kenarında oynarken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı ve şimdi ay, mor bir renge bürünmüş, tehditkâr bir şekilde gökyüzünde yükseliyordu. Gorgonia'nın öfkeli kızıl göğü, Hector'un tepesinde fırıl fırıl dönüyordu. Çocuk, ağaçların arasında zikzaklar çizerek koşarken, gölgeler canlı ve tehlikeli görünüyordular.

Hector, nefes almak için bir an açıklıkta durdu ve yakınlarda tehlikeli orman yaratıklarının olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. Bir hışırtı duyunca, kalbi hızla atmaya başladı. Bir ağacın arkasına saklanıp, tüm bedenini ağacın gövdesine dayadı.

Etrafına bakınınca, iki genç adamın sürünerek ona doğru yaklaştıklarını gördü. Sanki takip ediliyorlarmış gibi, sürekli korkuyla arkalarına bakıyorlardı. Hector, adamların boyunlarındaki gümüş tılsımları görünce ürperdi. Bu tılsımları sadece ormanlarda yaşayan ve Kara Büyücü Malvel'i tahtından indirmeye çalışan Gorgonialı asiler takardı. Hector'un babası, asilerin yalnızca zaman kaybettiklerini söylemişti. Gorgonia'ya daima Malvel hükmetmişti ve bu gerçek hiç değişmeyecekti.

İki genç adam, sürünerek açıklığa doğru ilerlediler ve bir sarmaşığın arkasına gizlendiler. Artık dışarıdan görünmeleri

olanaksızdı. Hector, yine de saklandığı ağacın ardından çıkmaya cesaret edemedi. Bu iki genç adam neden saklanıyordu? Malvel, peşlerine mi düşmüştü? Hector, ağzının kuruduğunu hissetti. Ya kötü büyücü onu böyle yalnız başına ormanda bulursa, ne yapardı? Malvel, onun da asilerle birlikte olduğunu düşünebilirdi!

Birdenbire, ayağının altındaki zemin sarsıldı. Hector başını kaldırıp bakınca, dev bir şeyin elinde kocaman bir baltayla ağaçların arasından ona doğru ilerlediğini gördü. Korkunç yaratık baltasını başının üzerinde savurup, önündeki ağaçları devirerek kendine yol açıyordu. Bu esnada da ayın mor ışığı, baltasının altın çeliğinde parlıyordu. Hector, hareket etmeye çalıştı ama korkudan bacaklarını kıpırdatamadı.

Boğazından korku dolu bir hıçkırık yükseldi. Daha önce hiç böyle bir yaratık gör-

memiřti ama onun kim olduğunu biliyordu:
Gorgonia'nın altı kötü Canavarından biri ve
Malvel'in sadık hizmetkârı olan Boğa-Adam
Torgor'du bu.

Boğa-adam durdu ve yere doğru bakınca Hector'u fark etti. Gözleri kısıldı. Ormandaki ağaçlar kadar uzundu ve gövdesi pırıl pırıl parlayan kömür karası, kalın bir kürkle kaplıydı. Bir boğaninkine benzeyen kafasının iki yanından kıvrık boynuzlar uzanıyordu. Kolları boğum boğum kaslarla kaplıydı ve kocaman ellerinden biriyle baltanın sapını tutmuştu. Canavar, silahının keskinliğini parmağının ucuyla kontrol etti.

“Bana zarar verme lütfen,” diye yalvardı Hector. Baltanın havada savrularak üstüne indiğini hayal edince, bayılacak gibi olmuştu. Boğa-adam, baltasıyla tek hamlede kafasını uçurabilirdi.

Canavar, tehditkâr bir şekilde kükredi ve ağzından salyalar aktı. Ardından baltasını

Hector'un başının üzerine doğru kaldırdı.

"Hayır, dur!" diye bağırdı Hector.

Malvel'in, Canavarı asileri yakalaması için yolladığını biliyordu. Aklına bir fikir gelmişti. "Aradığın kişi ben değilim." Titreyen eliyle iki adamın arkasına saklandığı sarmaşığı işaret etti. "Oraya baksana." Yaptığından utanç duyuyordu ama korkunç Canavar ve ölümcül baltasından kurtulmasının tek yolu buydu.

Torgor, açıklığa doğru ilerledi. Baltasını bir kez savurmasıyla sarmaşık paramparça oldu ve iki adam açığa çıktı. Korkuyla çılgılık attılar. Adamlar, gözlerini bir an için Hector'a diktikten sonra, ormana doğru kaçmaya başladılar. Bunun üzerine boğa-adam korkunç bir şekilde kükredi ve onların peşlerine düştü.

Hector, titreyerek yere yığıldı. Sonunda Canavarın ayak sesleri uzaklaştı. Ancak o zaman ayağa kalkmaya cesaret edebildi ve evine doğru ilerlemeye başladı.

Bacakları titriyordu. Ormandan çıkmaya uğraşırken ayakları ağaçların köklerine takılıyordu. İki adamı da ölüme yolladığının farkındaydı.

“Ama ben hâlâ yaşıyorum,” diye fısıldadı kendi kendine.

BİRİNCİ BÖLÜM

ASLAN GEÇİDİNE GİRİŞ

Tom aslan geçidine adımını atarken, hava hafifçe titreşti. Geçit, Tom üç başlı kötü aslan Trillion'u yendikten sonra Avantia Gölü'nde belirmişti. Ancak o, bu geçidin ötesinde ne olduğunu bilmiyordu.

Tom'un atı Fırtına şahlandı. "Sakin ol, oğlum," diye mırıldandı Tom, atın parlak boyunu okşayarak. Fırtına, gergin bir tavırla

gözlerini devirdi ama yine de çocuğun onu ilderletmesine izin verdi.

Arkadaşı Elenna da Tom'un diğer yanında, Gümüş'le onları izliyordu. Gri kurt burununu havaya kaldırarak, üzüntüyle inledi.

"Bunu yapmak zorundayız," diye mırıldandı Tom dişlerini sıkarak. "Malvel buralarda bir yerlerde, biliyorum!"

"Haklısın, Tom," diyen Elenna'nın sesi sakin. "Ayrıca Aduro'yu kurtarmalıyız."

Tom geçitten dışarıya adımını attığında, bir anlığına çakan bembeyaz bir ışık onu neredeyse kör etti ve vücudu birden enerjiyle doldu. Sendeleyerek düşmemek için Fırtına'nın dizginlerine tutunurken, Elenna'nın korkuyla bağırıldığını duydu. Gümüş ise tiz bir sesle uluyordu.

Tom gözlerini açtığında, boş bir arazide olduklarını gördü. Dümdüz ve hiçbir özelliği olmayan arazi, ufka doğru alabildiğine uzanıyordu. Kumlu toprağın üzerinde boyunlarını bükmüş, koyu yapraklı, çürümüş veya ölmek üzereymiş gibi görünen birkaç bitki bulunuyordu. Yaprakları dökülmüş, yamuk yumuk bir ağaç, biçimsiz dallarını dört arkadaşına doğru uzatmıştı. Tepelerindeki kızıl ve girdaplarla kaplı gökyüzünde gri bir bulut göze çarpıyordu. Diğer yönde ise sazlıklar ve pis köpüklerle dolu ıssız bataklıklar vardı. Kirli sudan dev baloncuklar çıkıyor ve korkunç bir koku salarak kendi kendilerine patlıyorlardı.

“İyy!” dedi Elenna. “Her yer leş gibi kokuyor. Malvel her şeyi zehirlemiş mi?”

Tom, nemli ve soğuk hava karşısında ürpererek dudaklarını büzdü. O sırada Elen-na, Fırtına'nın eyerindeki çantadan şalını çıkarıp omuzlarına örtmüştü. "Neresi burası?" diye sordu.

"Gorgonia Krallığı," dedi arkalarından gelen yabancı bir ses.

Sesin sahibini görmek için arkalarına döndüklerinde, kahverengi paçavralara sarınmış, uzun, ince bir adamın, geçidin önünde durduğunu gördüler. Tom, hemen kılıcına uzandı. Gümüş, gırtlığının derinliklerinden gelen bir sesle inledi ve Elenna da kılıfından bir ok çıkararak yayına yerleştirdi.

Yabancı, onlara bakarak eğri büğrü, ağaçtan esasına dayandı. Kel biriydi ve tek gözü bir bantla kapatılmıştı. Diğer gözü ise parlak griydi.

“Kimsin sen?” diye sordu Tom cesurca. Adam öne doğru ilerlediğinde, kılıcına daha da sıkı sarıldı. “Daha fazla yaklaşma.”

Garip adamın dudakları, keyifle büzüldü. “Seni korkuttum mu?” diye sordu ve eğilerek selam verdi. “Benim adım Kerlo. Gorgonia’nın geçit bekçisiyim.”

“Malvel’e mi hizmet ediyorsun?” diye sordu Tom.

“Hayır,” dedi Kerlo. “Hiçbir krala ya da büyücüye hizmet etmem ben. Sadece geçidi korurum.”

Tom, bu adama güvenebileceğinden emin değildi ama bilgi alabileceği başka kimse yoktu. “Malvel hakkında ne biliyorsun?” dedi. “Onu bulmam gerek. Buralarda mı yaşıyor?”

Kerlo, tekrar bir kahkaha attı. “Malvel’i bulmak mı? Sen ve arkadaşın, çok geç olmadan Avantia’ya dönmelisiniz. Gorgonia’da sersem kahramanlara yer yoktur.”

“Biz sersem değiliz, buraya arkadaşım Büyücü Aduro’yu kurtarmaya geldik,” diye açıkladı Tom.

“Ve onu bulana kadar da geri dönmeyeceğiz,” diye ekledi Elenna kararlı bir sesle.

Kerlo gülümseyince, kararmış dişleri ortaya çıktı. “Pekâlâ, madem ısrar ediyorsunuz...” Elini uzattı ve kemikli parmağıyla ilerideki bataklığı işaret etti. “Bu yolu izlemeniz gerek.”

Ardından, aslan geçidinin önünde birtakım karanlık gölgeler fırıl fırıl dönmeye başladı ve gizemli geçit bekçisi, havaya karıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

YENİ BİR GÖREV

Elenna gözlerini ovuşturdu. “Gerçekten yok oldu! Sence bize anlattıklarına inanmalı mıyız?”

Tom omzunu silkti. “Bilmiyorum ama en azından bir yerden başlamış oluruz. Aduro’yu bulmamız gerek.” Fırtına’ya doğru yürüdü. At titriyordu, siyah tüylerinin üs-

tünde boncuk boncuk ter damlaları vardı. “Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandı Tom. Sonra arkadaşına dönüp, “Hazır mısın Elenna?” diye sordu.

“Evet, hem de hiç olmadığım kadar,” diye yanıt verdi Elenna. “Fakat bu pek kolay olmayacak.”

“Biliyorum ama artık altın zırhımın olduğunu unutma,” dedi Tom, üstündeki değerli emanete bakarak. “Bana verdiği güçler, Malvel ile karşılaşacak olursak bize yardım edecek.”

O anda yerden titreşerek yükselen soluk mavi bir ışık Tom’u sardı.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Tom.

Etrafını saran mavi güç kalkanını yumruklayarak dağıtmaya çalıştı ama ondan kurtulamıyordu. Zırhının titreşmeye baş-

ladığını hissetti. Zırhın her parçası Tom'un vücudundan bağımsız olarak sarsılıyordu.

Elenna yardım etmek için ileri atıldı ama ellerini uzatıp, mavi ışığa dokunduğunda geriye savruldu.

Mavi ışık, buzdan bir alev sütununa dönüşürken, "Yaklaşma!" diye bağırdı Tom. Elenna'nın onu bu büyüden kurtaramayacağını biliyordu.

Alevler dağıldığında altın zırh yok olmuştu. Tom, her zamanki kıyafetleriyle kalakalmıştı. İlk görevinin başlangıcından beri taşıdığı kılıcı ve kalkanı da yanındaydı.

"Tom!" diye bağırdı Elenna. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yanıtladı Tom eski, mavi tuniğine bakarak. "Fakat zırh yok oldu." Bunun ne anlama geldiğini düşününce, içini bir ümitsizlik kapladı. "Zırh olmadan ne yapacağız?"

Elenna'nın gözleri dehşetle büyüdü.
“Malvel, zırhı üzerinden çalacak kadar güçlü mü gerçekten?” diye sordu.

Tom daha cevap veremedi önündeki hava titreşti ve bir şekil oluşmaya başladı. Tom kılıcını kaldırdı. Eğer Malvel onları öldürmek için geliyorsa Elenna ile son nefeslerine dek savaşacaklardı.

Ancak gelen Malvel değildi. Aduro'ydü! Tom kafası karışmış bir halde kılıcını indirdi.

Kralın danışmanı sanki gerçekten önünde duruyor gibiydi. *Fakat Aduro Malvel'in esiri değil miydi*, diye düşündü Tom. İyi büyücüye doğru ilerledi.

Elenna Tom'un kolunu tutup, “Tom, dikkatli ol,” diye uyardı onu. “Bu, Malvel'in tuzaklarından biri olabilir.”

Tom, Aduro'yu iyice inceledi ve büyücü ona gülümsedi. Tom birdenbire kendini çok

hafıflemiş hissetti. Bu gülümsemeyi nerede olsa tanırdı! Sahte olmasına imkân yoktu.

“Aduro, bu gerçekten sensin!”

Aduro uzanarak Tom’un elini tuttu ve sertçe sıktı. “Evet, benim.”

Elenna bir sevinç çılgılığı attı ve kollarını iyi büyücüye doladı. “Seni bir daha asla göremeyeceğimizden korkuyorduk!”

“Fakat Malvel’in elinden nasıl kaçtın?”
diye sordu Tom.

“İkiniz, benim serbest kalmamı sağladınız,” dedi Aduro gülümseyerek.

Tom ve Elenna, kafaları karışmış bir halde birbirlerine baktılar.

“Nasıl olur?” diye sordu Tom merakla.
“Buraya daha yeni geldik.”

“Altın zırhın altı parçasını da topladığınızda,” diye açıkladı Aduro, “bana oradan uzaklaşmam için gereken gücü verdiniz.”

Tom’un içini sıcak bir gurur hissi kaplamıştı ama bu, uzun sürmedi. “Zırhı kaybettim. Sen gelmeden hemen önce yok oldu.”

“Endişelenme Tom,” dedi Aduro gülümseyerek. “Zırh ait olduğu yere, Kral Hugo’nun sarayına geri gönderildi.”

Tom, zırhı Malvel'in çalmadığını öğrendiği için rahatlamıştı ama güçlerini kaybetmek onda hayal kırıklığı yaratmıştı.

"Elbette hâlâ özel güçlerin var," dedi Aduro, Tom'un zihnini okumuşçasına. "Onlar artık senin bir parçan haline geldi."

Tom'un sormak istediği başka sorular da vardı ama Aduro ona fırsat vermedi.

"Burada geçireceğim zaman kısıtlı," diyerek sözlerine devam etti iyi büyücü. "Sana anlatmam gereken şeyler var. Avantia'dan Gorgonia'ya aslan geçidinden geçmek senin için bir testti. Sen de bunu yapacak cesaret vardı ve artık ikinizin de yeni bir görevi üstlenecek kadar güçlü olduğunuzu biliyorum."

Tom yeni maceraların onları beklediğini fark edince heyecanla ürperdi.

“Yeni görevimiz nedir?” diye sordu Elen-na hevesle.

“Malvel’in burada, Gorgonia’da altı kötü Canavarı daha var,” diye açıkladı iyi büyücü. “Malvel, onları Avantia’ya salma fırsatı bulmadan yok edilmeleri gerekiyor.”

Tom korkunun soğuk dokunuşunu hissetti ama kendini toparlayarak kılıcını kavradı. “Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe Avantia’yı koruyacağım,” diye yemin etti.

“Ben de,” diye ekledi Elenna. “Ve bu kez sen de büyülerinle birlikte yanımızda olacaksın, Aduro.”

Büyücü başını iki yana salladı. “Benim büyüm burada, Malvel’in krallığında işe yaramaz. Gorgonia’da kaldığım her dakika gücümü kaybediyorum. Şimdi Kral Hugo’nun

sarayına gitmekten başka bir seçeneğim yok.”

Tom endişeyle büyücüye baktı.

Aduro, Tom'un endişelerini gidermek istercesine elini onun omzuna koydu. “Görev boyunca sizi düşüneceğim,” dedi. “Sizi saraydan izleyeceğim ve gücüm oldukça size görüneceğim. Ama uzun süre sizinle kalmam mümkün olmayacak.”

Tom, büyücünün konuşurken yorgun ve zayıf görünmeye başladığını fark etmişti. Tom'un omzunu kavrayan eli, giderek güçsüzleşiyordu.

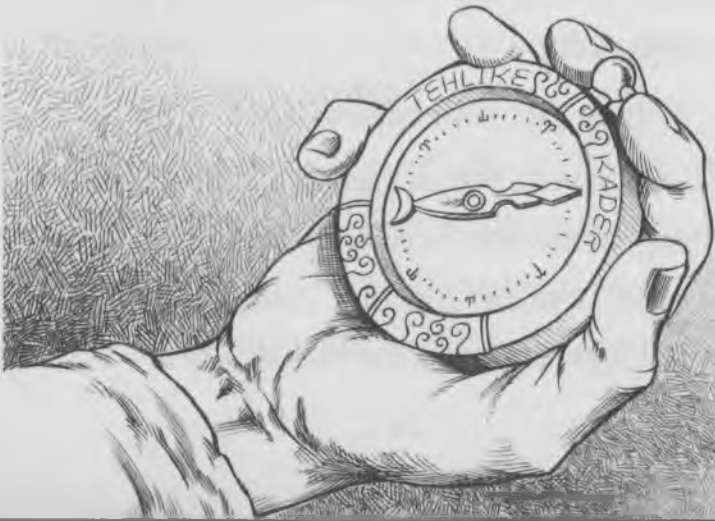
“Hemen git!” diye bağırdı Tom.

Büyücü veda etmek için elini kaldırdı. Ardından cübbesinin havalandığını ve beyaz bir ışığın çıktığını gördüler. Aduro, aslan geçidinden geçerek Avantia'ya dönmüştü.

Elenna ıssız araziye baktı. “Bu yeni Canavarları nasıl bulacağız?” diye sordu. “Çorak bir araziden başka bir şey yok burada.”

“Kerlo bize bataklığı geçmemizi söylemişti,” dedi Tom. “Fakat o zaman Aduro’yu arıyorduk.” İğrenç kokulu bataklığa baktı ve Taş Büyücüsü Soltra’yı izlerken içine düştüğü bataklık aklına geldi.

“Bakalım sihirli pusulam bize ne söylüyor,” dedi Tom ve pusulasını cebinden çıkardı. Bu pusula, ona uzun süredir kayıp

olan babası Taladon tarafından bırakılmış ve daha önce de onun hayatını kurtarmıştı.

Pusulanın iğnesi bir süre çılgınca iki yana döndü. Ardından *Kader* kelimesini gösterdi. İğne doğrudan bataklığı işaret ediyordu.

“O zaman bir sonraki Canavara giden yol bu tarafta,” dedi Elenna parlayan gözlerle.

“Ve kaderimize giden yol da,” dedi Tom.
“Haydi gidelim.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MALVEL'İN GİZLİ PLANI

Tom ve Elenna dikkatle bataklığın kenarına yaklaştılar. Bataklığın içinden geçen sert bir zemin olup olmadığına karar vermeye çalışıyorlardı. Tom bir an batmaya başladığını hissetti, fakat hemen ayağını sert zemine koydu.

Bir işaret noktası görebilmek için uzaklara doğru baktı. Yollarını kaybetmemek için

hedeflemeleri gereken bir şeye ihtiyaçları vardı. Tom, ufukta binaların görüldüğünü fark edince rahatladı.

Elenna'ya dönüp, "Altın miğfer olmadan da uzak mesafeleri görebiliyorum," dedi neşyle. "Bir şey gördüm!"

Elenna'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Nedir?" diye sordu.

Tom, batan güneşin yakıcı ışıklarından korunmak için bir elini gözlerine siper ederek, tekrar bataklığın ötesine baktı. "Bir köy olmalı," dedi. "Haydi oraya, gidelim." Kılıcını kınına soktu ve Fırtına'nın yularını kavradı.

Elenna başıyla onaylayıp Gümüş'e baktı. Kurt heyecanla etrafta dolanıyordu ama Elenna onu çağırınca hemen geldi. Tom, Fırtına'nın sırtına atladı ve Elenna da onun arkasına geçti. Yanlarında ilerleyen

Gümüş'le bataklığı geçmeye başladılar. Tom, Fırtına'yı dikkatlice yönlendiriyor, bataklıktaki çamur dolu çukurlardan uzak tutmaya çalışıyordu.

Arkalarından öfkeli bir kükreme geldiğini duyduklarında henüz fazla ilerlememişlerdi. Tom kılıcını çekmeye hazır bir halde arkasına döndü.

Uzaktaki aslan geçidinin yakınlarında parlak, beyaz bir ışık vardı. Bir saniye sonra ışığın içinde karanlık bir şekil belirdi ve bataklığa doğru ilerlemeye başladı. Tom nefesini tutmuştu. Yaklaşan, Avantia'nın koruyucusu iyi Canavar At-Adam Tagus'tu. Tagus onlara üç başlı aslan Trillion'u yenmelerinde yardım etmişti.

"Bizi geçit boyunca takip etmiş olmalı!" dedi Elenna hayretle.

Tagus bataklığa daldı. Tom Fırtına'nın üstünden inip, çamurun arasından at-adama doğru ilerledi. Kollarını havaya kaldırarak, "Hayır! Dur! Geri dön!" diye bağırdı. Tagus'un, onun ne dediğini anlamayacağını biliyordu ama Canavar'ın, Tom'un hareketlerinden bir şeyler çıkarabileceğini umuyordu.

Ancak Tagus durabilecek gibi değildi. Kafasını geriye atarak bir kez daha öfke ve hayal kırıklığıyla kükredi. Toynaklarını bataklığa gömmeye çalışıyordu ama görünmez bir güç onu Gorgonia'nın derinliklerine, bataklığın ilerisine doğru itiyor gibiydi.

“Yolunu kesmek zorundayım,” dedi Tom. “Fırtına ve Gümüş’ü kenara çek Elenna.”

Elenna onaylarcasına başını salladı ve Fırtına’yı Tagus’un yolundan çekti. At gergindi ama itaat etti. Ardından Elenna Gümüş’ü çağırdı ve kurt usulca yanına geldi.

At-adam artık Tom’un tam karşısındaydı ama Tom onun yolundan çekilmedi. Tagus ön ayaklarıyla havayı döverek geriledi. Toynakları neredeyse Tom’un kafasına çarpacaktı. Onu iten şey her neyse onunla savaşmaya çalışıyor ama toynakları çamur-

da ilerlemeye devam ediyor, onu bataklığa sürüklüyordu.

Tom ileri doğru atıldı ve at-adamın savru-
lan kollarından birini yakalamaya çalıştı ama
bu imkânsızdı. Tagus'un kafası bir o yana bir
bu yana savruluyordu. Kollarıyla kendini gö-
rünmez bir düşmandan korumaya çalışıyor
gibiydi. Teni terden parlıyor, gözleri korkuyla
büyüyordu. Son kez öfke ve şaşkınlıkla kiş-
neyerek dörtlüyle koşmaya başladı.

Tom, Tagus'un bataklıkta koşuşunu izler-
ken elleri birbirine kenetlenmişti. Tagus'un
toynaklarından çamurlar sıçrıyor ama gide-
rek daha da hızlı koşuyordu. Sonunda ufuk-
ta bir nokta haline geldi.

Tom Elenna'ya döndü. "Sen de benim
düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye
sordu.

“Bir şey Tagus’u bataklığa doğru çekiyordu,” dedi Elenna. “Bu Malvel olmalı.”

“Buna şaşırmam,” dedi Tom bataklığa doğru bakarak. Tagus artık tamamen gözden kaybolmuştu. Tekrar Fırtına’nın sırtına binerek, Elenna’nın önüne oturdu. “Tagus köye doğru ilerliyordu. Onu takip etmeliyiz,” dedi. “Anlamadın mı? Yeni görevimizin ikinci bir kısmı var.”

Elenna kaşlarını çattı. “Anlamadım.”

Tom dişlerini sıktı. “Malvel kötü Canavarları yeniden Avantia’ya yollamak istiyor. Bu yüzden iyi Canavarları Gorgonia’ya sürüklüyor. İyi Canavarlar olmadan Avantia korunmasız kalacak!”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ÖLÜMCÜL BATAKLIK

Tom Fırtına'yı sürerek hızla bataklığın arasından ilerledi. At gergin bir halde başını geriye atıyordu. Fakat yeşil kabarcıklarla dolu çamurlu birikintilerin, sazlıkların ve çimen öbeklerinin arasından dikkatle yolunu seçerek ilerlemeye devam etti. Her adımı bacakları bataklıkta daha da derinlere gömülüyordu.

“Böyle olmayacak,” dedi Elenna. “Fırtına bizi taşırken zemin bu ağırlığı kaldıramaz.”

“İnip yürümeliyiz,” diye yanıtladı Tom.

Fırtına, sırtında Tom ve Elenna olmadan daha rahat ilerleyebilirdi. Tom izleyebilecekleri sert bir zemin bulmaya çalışarak, Fırtına'ya rehberlik yapıyordu. Elenna Fırtına'nın diğer yanından yürüyor, Gümüş ise gri kürkü çamur içinde onu izliyordu.

Tom'un ayakları bataklığa gömüldü ve soğuk suyun çizmelerinden içeri girdiğini hissetti. Sazlıklara değerek ilerlerken sinek kümeleri havaya yükseliyordu ve bastığı çamurdan iğrenç bir koku yayılıyordu.

Elenna aniden ayağı kayıp dizlerine dek çamura gömülünce, korku dolu bir çığlık attı. “Bu yol çok vaktimizi alıyor!” diye

bağırdı. “Biz buraya saplanmışken Malvel Tagus’a zarar veriyor olabilir.”

Tom, Elenna’nın elini tuttu ve onu dışarı çıkardı. Onun haklı olmasından korkuyordu ama tek yapabilecekleri yollarına devam etmekte. Tagus’a başka kimse yardım edemezdi. Etrafına bakınca bataklığın kenarında bir dizi ağaç gördü. Dalları birkaç ba-

kımsız yaprak dışında çıplaktı ve eğri büğrü karanlık gövdeleriyle, fırtınalı kızıl gökyüzüne doğru uzanıyorlardı.

“Haydi, oraya doğru gidip, bataklığın kenarından ilerleyelim,” dedi Tom ağaçları işaret ederek. “Ağaçların kökleri sayesinde zemin daha serttir, böylece ayaklarımızı bataklıktan kurtarmış oluruz.”

“Tamam,” dedi Elenna. “Kesinlikle daha hızlı ilerleriz.”

Tom Fırtına'yı bataklıktan sert bir yokuşa çıkartıp ağaçların yanına götürdü. Gümüş önden gidiyordu, bir süre sonra durdu ve kendini silkeleyerek her yana çamur sıçratmaya başladı.

“Hey, kes şunu!” dedi Elenna gülerek. “Teşekkür ederim ama yeterince çamura bulanmıştım.”

Tom koruluğa yaklaşıncı, ağaçların uzaktan görüldüğünden daha sık olduklarını fark etti. Sisler arasında dar bir patika uzanıyordu. Ağaçlarda yapraklar olmasa da dalları çarpık urpuk uzanıyor ve gökyüzünü kapatıyordu.

Tom yeniden Fırtına'nın sırtına bindi. "Haydi, patikayı izleyelim," dedi kararlı bir sesle. "Ağaçların öte yanına ulaştığımızda köye doğru dönebiliriz ve böylece bataklık-tan kurtulmuş oluruz. Rotamızın dışında kalıyor ama bence yine de bataklıkta olduğundan daha hızlı ilerleriz."

"İyi bir plana beziyor," dedi Elenna Fırtına'nın sırtına çıkarken.

Tom dilini şaklatarak atı ağaçların gölgesine doğru sürdü. Fakat Fırtına hareket et-

meyi reddetti. Yine titremeye ve terlemeye başlamıştı.

“Haydi, oğlum.” Tom, yuları hafifçe atın ensesine dokundurdu. “Burada kalamayız.”

Fırtına isteksizce hareket etmeye başladı. Elenna Gümüş’ü çağırdı ama kurt hemen

gelmedi. Ağaçların dibinde kaskatı duruyordu. Elenna yeniden seslendi. Gümüş ormanda onları izlemeden önce tüyler ürpertici bir sesle uludu, başını önüne eğmiş, kuyruğu aşağı düşmüştü.

Ağaçların altı karanlıktı. Sadece incecik bir ışık demeti, karmaşık dalların arasından kendisine yol bulabilmişti. Patika kısa bir süre sonra daraldı. Tom çalılıkların dikenlerine takılmamak için Fırtına'yı daha dikkatli sürmek zorunda kaldı. Eğri büğrü ağaç kökleri toprağın dışına çıkmış, birilerinin onlara takılıp düşmesini bekliyor gibiydi.

Hava fazlasıyla nemli olduğu için Tom güçlükle nefes alıyordu. "Bu bizim en zor görevimiz olacak," dedi. "Ama başaracağız, başaracağımızı biliyorum!"

Fırtına gözlerini devirdi ve aynı fikirdeymişçesine yüksek sesle kişnedi.

“Gümüş buradan hiç hoşlanmadı,” dedi Elenna eğilip, dostuna doğru bakarak. Kurdun dili, sıcaktan dışarı sarkmıştı. “Ama en azından o korkunç bataklıktan kurtulduk!”

Tom tam yanıt verecekti ki kıyafetinin üzerinden ince ve sivri bir şeyin ona battığını hissetti. Ağaçlardan birinin alçaktaki bir dalı onu dürtüklemişti. Tom hemen dalı itti, ama dal hemen geri geldi ve bu defa daha sert bir biçimde Tom’a çarptı.

“Hey, şu ağaç üstüme geliyor!”

“Olamaz,” dedi Elenna. “Ağaçlar hareket etmezler...”

Fakat tam o sırada ormandan çatırtılar yükselmeye başladı, sanki tüm ağaçlar

dallarını esnetiyor gibiydiler. Tom, başının üstündeki dalların hareket ettiğini gördü. Hâlbuki ortalıkta rüzgârdan eser yoktu.

“Bunlar canlı!” diye bağırdı.

Dallardan biri hızla aşağıya doğru hareket etti. Elenna başını eğerek kaçmayı başardı ama o sırada başka bir dal daha ona saldırdı. Parmaklarını Elenna’nın saçlarından geçirmişti.

“Buradan çıkamayacağız!” diye bağırdı Elenna. “Bu ağaçlar bize zarar vermeye çalışıyor!”

BEŞİNCİ BÖLÜM

MALVEL'İN HARİTASI

Tom Fırtına'yı sertçe mahmuzlayarak,
"Koş!" diye bağırdı.

Fırtına ormandaki patika boyunca hızla koşmaya başladı. Tom, arkasında sımsıkı ona tutunmuş olan Elenna ile atın boynuna doğru eğilmişti. Gümüş de hızla yanlarında koşuyordu.

“Haydi, oğlum!” diye bağırdı Tom. Fırtına’nın boynunu ona cesaret verircesine okşadı. “Daha hızlı!”

Patikanın iki yanında ağaçlar aşağıya doğru eğiliyor, dallarıyla Tom ve Elenna’yı yakalamaya çalışıyorlardı. Dallar, zalim kahkahalar atarcasına çıtırdıyordu. Tom, Fırtına’nın eyerine bağlamış olduğu kalkanına uzandı ve üstündeki Tagus’un büyülenliğini okşadı. Fazladan bir hıza ulaşırlarsa hayatları kurtulabilirdi.

Fırtına’nın toynakları rüzgâr gibi hareket ediyordu, patikada hızla ilerliyorlardı artık. Sık ve dikenli çalılıklar onlara doğru yaklaşıyordu. Tom kılıcını çekti. Altın eldivenlerin ona verdiği özel güçler, onlardan kurtulmalarına yardım edecekti. Bir sarmaşığın ona doğru yaklaştığını fark etti. Sarmaşık

Tom'un elindeki kılıcı kapmaya çalışıyordu ama Tom buna hazırlıklıydı ve hemen kılıcını diğer yöne savurdu.

"Tom! Bak!" diye bağırdı Elenna, omzunun üstünden işaret ederek.

Tom ormanın sonuna yaklaştıklarını gördü. Fırtına'yı daha da zorladı ve Gorgonia'nın kızıl göğünün altında, yenden açıklık bir alana ulaştılar.

Tom, Fırtına'yı yavaşlattı. Arkasına baktığında tüm ormanın hareket ettiğini, dalların öfkeyle sağa sola savrulduklarını gördü.

“Ne olmuş burada?” diye sordu Elenna yere doğru bakarak.

Etraflarındaki toprak zemin altüst olmuştu. Ağaçlar köklerinden sökülmüş ve devrilmişlerdi.

“Orman yerinden sökülmüş,” dedi Tom. “Sebebini bilmiyorum ama bu bizim işimize yaradı. Oradan asla çıkamayacağımızı düşünmüştüm.”

“Köy nerede?” diye sordu Elenna. “Orayı hâlâ görebiliyor musun?”

Tom önceden belirlediği işaret noktasını görebilmek için etrafına bakındı. Ancak sihirli görüş gücüne rağmen daha önce görmüş olduğu köyü göremedi. Önlerinde sa-

dece dümdüz bir arazi uzanıyordu. “Nerede olduğumuzu bilmiyorum,” dedi. “Ormandan geçince yolumuzu kaybettik.”

“Peki ya Tagus?” diye sordu Elenna endişeyle.

“Ondan da hiç iz yok,” dedi Tom başını sallayarak. “Umarım Malvel’in eline düşmemiştir.” Tekrar babasının pusulasını çıkardı ama bu sefer iğne bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu ve açıkça bir şey göstermiyordu.

“İlerlemeye devam etsek iyi olacak,” dedi Tom.

O sırada bir çıtırtı duyuldu ve kırmızı bir yıldırım düştü yere. Fırtına korkuyla inleyerek geriledi ve Tom onu tekrar kontrol altına almaya çalıştı.

At sakinleştğinde Tom, yıldırımın düştüğü yerde bir şey olduğunu gördü. Elenna Fırtına'nın sırtından inip, onu almak için koştu.

“Dikkatli ol!” diye uyardı Tom attan inerken.

Elenna Tom'a katlanmış bir parşömene benzeyen şeyi uzattı. Tom, parşömene dokunduğunda ürperdi. Hayvan derisinden yapılmış yağlı bir şeydi.

Tom, parşömeni uzaktan tutmaya çalışarak yavaşça açtı.

“Bu bir harita!” dedi Elenna. “Acaba Aduro’nun bize verdiği Avantia haritası gibi büyülü mü?”

Tom huzursuzca haritayı inceledi. Haritanın gösterdiği yerler tanıdık değildi ve tepesinde siyah, keskin harflerle “Gorgonia” yazıyordu. Tom fırtınalı gökyüzüne baktı. “Bunu sen mi yolladın Malvel?” diye bağırdı. “Buna güveneceğimizi mi düşünüyorsun?”

Tanıdık, zalim bir kahkaha sesi yükseldi. Bu, Malvel’di ama kötü büyücü ortalarda görünmüyordu.

“Tagus’u kurtaracağız!” diye yemin etti Tom, kendinden emin bir sesle. “Ve senin haritana ihtiyacımız yok!”

“Ah, ama bence çok işinize yarayacak,” diye fısıldadı Malvel. Ardından tekrar güldü ve sesi esen rüzgârın içinde yavaşça kayboldu. Sonra Malvel de yok olup gitti.

Tom ve Elenna haritaya baktılar.

“Bak, işte Avantia’ya giden aslan geçidi,” diye işaret etti Elenna. “Yani güneybatıdayız. Ve şurada orman, şurada da bataklık var.”

Tom ormandan ilerleyen bir hattı takip etti. “Köy buradan uzakta değil,” dedi. “Ve baksana, yanında Tagus’un bir resmi var.”

At-adamın minik görüntüsü birdenbire canlandı ve şaha kalktı. Kafası ve üst gövdesi bir o yana bir bu yana savruluyor, sanki görünmez zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu.

“O zaman Tagus’u kurtarmak için oraya gitmeliyiz,” dedi Elenna. “Tabii harita bizi şaşırtmaya çalışmıyorsa.”

“Ona tamamen güvenmiyorum,” diye itiraf etti Tom. “Ama elimizdeki tek şey bu, o yüzden şansımızı denemek zorundayız. Malvel bizi bir tuzağa sürüklemeye çalışıyorsa buna hazırlıklı olmalıyız.”

Tom kâğıdı tekrar rulo haline getirirken Elenna onu durdurdu. “Bak! Değişiyor!”

Tom haritaya baktı. Elenna haklıydı. Ormanın ve bataklığın sınırları değişiyordu. Uzun ve sivri bir kayalık belirirken bir şelale yok olmuştu. Ancak köy olduğu yerde kalmıştı. Tüm diğer şeyler hareket ediyordu!

“Malvel kafamızı karıştırmaya çalışıyor,” diye söylendi Tom. “Bu, haritayı takip etmemizi olabildiğince zor hale getirecek.”

“Yine de onu nasıl kullandığımıza dikkat edersek harita bize yardım edebilir,” dedi Elenna.

“Evet, haklısın,” dedi Tom. “Malvel bizimle oyun oynayabileceğini sanıyor ama yanıldığını anlayacak. Haydi gidelim.”

Tom haritayı katladı ve Fırtına'nın eyerindeki çantaya yerleştirdi. Elenna ile yeni-

den Fırtına'nın sırtına atladılar. Ağaçların üstünde mor bir ay belirmişti, yerle bir olmuş ormanın üzerine tehditkâr bir biçimde ışık saçıyordu.

Tom Fırtına'yı ilerlemesi için zorladı. Elenna'nın, belini sıkıca tuttuğunu hissetti, arkadaşı da onun gibi kararlıydı. Atın yularını çekti.

"Tehlike ne olursa olsun, onunla yüzleşeceğiz," dedi Tom, "Avantia'nın iyiliği için."

ALTINCI BÖLÜM

KÖYDE BELA

Gorgonia'nın kan kırmızı güneşi yeniden yükseliyordu. Çocuklar, Fırtına'nın üstünde köye giden düz yolu izliyorlardı.

“Nihayet!” dedi Tom esneyerek. Tüm gece seyahat ettikleri için yorgundu. “Belki burada biraz dinlenebilir ve bir şeyler yiyebiliriz.”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Elenna kuşkuyla. “Buranın görünüşünü sevmedim. Sanki terk edilmiş gibi.”

“Belki de terk edilmiştir,” dedi Tom parçalanmış taş evlere bakarken. Tahta kapıları ve pencerelerinin pervazları çürümüştü. Pencerelerin ise çoğu kararmıştı.

Harap evlerin yanından geçerek yollarına devam ettiler. Bir süre sonra ileride sesler duymaya başladılar. Fırtına adımlarını hızlandırdı ve çamurlu bir zemine kurulmuş bir pazar yerine ulaştılar. Yan yana dizilmiş kırık dökük, tahta tezgâhların kenarında pazarcılar bağırarak mallarını tanıtıyordu.

“Taze ekmek! Taze ekmeğinizi buradan alın!”

“Sulu elmalar! En iyi elmalar burada!”

“Tamir edilecek çanaklarınız var mı? Tamirci!”

Tom ve Elenna attan indiler ve Fırtına'yı ilk sıradaki tezgâhlara doğru götürdüler. Tezgâhlarda garip ürünler yığılıydı. İki başlı turplar, elmaların üstünde bitmiş mantarlar, tüylü kırmızı kafaları olan açık mavi havuçlar vardı. Tezgâhtaki her şey kurumuş ya da kurtlanmıştı. Hiçbiri taze değildi.

“Şunlara bak!” diye fısıldadı Elenna. “Hiçbirini yemek istemezdim.”

“Ben de,” dedi Tom, Avantia bahçelerinde yetişen olgun elmaları ve sulu armutları düşünerek.

Tom pazarda ilerledikçe köylülerin sürekli onlara baktıklarını fark etti. Tezgâh sahiplerinden bir kadın, ürünlerini yerleştirirken bir an donakaldı, şüpheyile havayı kokladı ve geçerlerken onlara baktı.

“Bu insanların nesi var?” diye sordu Elenna. “Neden bize bakıyorlar?”

Tom omzunu silkerek, “Bilmiyorum,” dedi. “Belki de hiç Fırtına kadar güzel bir at görmemişlerdir daha önce.”

“Fakat bu, kadının neden havayı kokladığını açıklamıyor!” Elenna’nın sesi içerlemiş gibi geliyordu. “Sence kötü mü kokuyoruz?”

Yalnızca kadın değildi Tom'un dikkatini çeken. Köylülerden birkaçı daha sanki garip bir koku almış gibi havayı kokluyordu.

"Buradan daha kötü kokuyor olamayız," dedi Tom. "Boş ver onları."

Uzun sakallı bir adam birdenbire Tom'un omzunu tuttu ve çocuğun sendelemesine sebep oldu.

"Özür dilerim, ben..." diye söze başladı adam. Ardından öksürmeye başladı ve boğulur gibi oldu.

Tom adamın sırtına vurmak istedi ama adam onu uzaklaştırdı.

"Dokunma bana!" diye bağırdı. "Üstünde Avantia'nın pis kokusu var! Sen parazitin tekisin... Vebalısın sen!"

Öfkeli bir haykırıyla Tom'un üstüne atıldı. Tom, sakallı adamın iri ellerinin

altından kaçarak kendini yolun diğer tarafına attı.

Pazar yerindeki diğer insanlar da bağırıp, söverek hemen ileri atıldılar. Yüzlerinde nefret dolu bir ifade vardı. Yaşlı bir kadın elindeki sopayı Tom ve Elenna'ya doğru savurdu. "Burada olmaya hakkınız yok!" diye bağırdı çatlak bir sesle.

"Yakalayın onları!" diye bağırdı başka biri.

Hepsi ileri atıldı ama Tom kılıcını çekip havada savurunca durdular.

Onları "Yaklaşmayın," diye uyardıktan sonra Elenna'ya döndü Tom. "Hemen Fırtına'ya bin!"

Elenna atın sırtına atladı. Tom da onun arkasından geliyordu ama sakallı adam tekrar Tom'un üstüne atıldı ve onu yere düşürmeye çalıştı. Tom yine hızlı davranarak kenara kaçtı ve adam yüzüstü çamura düştü.

Elenna Fırtına'yı sürmeye başlamıştı.
Tom da arkasına atladı.

“Haydi, Fırtına!” diye bağırdı Elenna.

At ileri atılarak koşmaya başladı, toynakları sokağın çamurunda hızla ilerliyordu. Gümüş de heyecanla havlayarak yanlarında koşuyordu.

Tom omzunun üstünden geriye baktı. Birkaç pazarcı yol boyunca arkalarından koştu. Ancak Fırtına onlara göre çok hızlıydı. Kısa sürede geride kaldılar ve bağırışlar azalarak yok oldu. Tom ve arkadaşları köyün son evlerini de geride bıraktılar.

Kaçmayı başarmışlardı!

YEDİNCİ BÖLÜM

KAN İZLERİ

Elenna sonunda Fırtına'yı durdurdu. Toprak sararıp solmuş otlarla kaplıydı ve ileride bir vadi uzanıyordu. Vadinin dibinde durgun bir ırmak akıyordu, kıyı boyunca birkaç dağınık çalılık vardı.

Tom arkasına baktı. Köyden birilerinin onları izlediğine dair hiç iz yoktu. "Bence

güvendeyiz,” dedi. “Ama Tagus’u nasıl bulacağız? Harita bize Tagus’un köyde olduğunu söylemişti ama oraya geri dönersek bize saldırırlar.”

“Haydi, tekrar haritaya bakalım,” dedi Elenna, yere inerek.

Tom da attan indi ve çantadan Malvel’in haritasını çıkardı. Kâğıdın iğrenç dokusuna aldırmayarak haritayı açtı. Küçük Tagus figürü hâlâ köyün yanında duruyordu.

“Haritada bir yanlışlık olmalı,” dedi Elenna.

Tom başıyla onu onayladı. “Ya da Malvel bilerek bize yalan söyledi. Belki de köylülerin bizden nefret edeceğini bildiğinden, bizi köye yönlendirdi.”

Elenna şalını omzuna alarak, “Kaçabildiğimiz için şanslıyız,” dedi.

Tom, Elenna’nın haklı olduğunu biliyor-

du. Fakat artık onlara nereye gitmeleri gerektiğini söyleyen bir şey yoktu.

Birden “Hey, o da ne?” dedi Elenna.

“Ne?” diye sordu Tom.

“Orada, çimenlerin üstünde. Bir ize benziyor,” diye yanıtladı Elenna, bir yandan eliyle çimenleri işaret ediyordu.

Tom kızın gösterdiği yere baktı ve sarı çimenlerin üstünde koyu kırmızı bir leke gördü. İzler, ilerideki tepeye doğru ilerliyordu. Fırtına’yı oraya doğru sürdü, Gümüş yeri koklayarak önden koşuyordu. Kurt hafifçe inledi.

Tom koyu lekeleri inceledi. O lekelerin kurumuş kan olduğunu anlaması için Gümüş’ün burnuna ihtiyacı yoktu. Ardından kalkanının Fırtına’nın eyerinde hafifçe titreştiğini hissetti. Tagus’un nalı parlıyordu!

“Ah, hayır!” diye bağırdı Elenna. “Olamaz!”

“Maalesef öyle,” dedi Tom karnına saplanmış bir ağrıyla. “Bu, Tagus’un kanı olmalı.”

Fırtına’yı sürerek kan izlerini takip ettiler. Tepeye doğru ilerleyip vadinin en yüksek noktasına ulaştılar. Vardıkları noktada hiçbir şey yoktu. Çıplak ve çorak bir araziye gelmişlerdi.

“İleride bir şey var,” dedi Tom uzağa bakarak. Keskin görüş gücüyle çarpık bir ağaç ve onun kökleri arasında yatan dostları Tagus’u görmüştü. At-adam acıyla inliyordu ve sanki bir şeyle ağaca bağlanmış gibiydi.

“Bu Tagus, yaralanmış!” dedi Tom hemen.

Hızla oraya ilerlediler.

Tagus yaklaştıklarını duymuş olmalıydı. Tom ve Elenna’nın geldiği yöne doğru çevirdi başını, gözleri acıyla doluydu.

“Ah, baksana Tom! Bu korkunç!” Elenna, Tagus’un arka ayaklarından birini işaret etti. Bacağı korkunç bir kapanın dişlerine sıkışmıştı ve yarasından hâlâ kan damlıyordu. Kapan, kalın bir zincirle ağacın köküne bağlanmıştı.

Tom öfkeyle yumruklarını sıktı. “Seni buradan kurtaracağız,” dedi iyi Canavara. Atadamin onu anlamasını umuyordu.

Tom'un varlığı Tagus'u sakinleştirmiş olmalıydı. Çünkü artık çırpınmayı bırakmış, içini çekerek ağacın köklerine doğru yaslanmıştı.

Elenna kapana doğru eğilerek. "Buraya bir şey kazınmış. 'Torgor' yazıyor." Kafası karışmış bir halde Tom'a baktı. "Sence bu, ne anlama geliyor?"

"Karşılaşacağımız Canavarın ismi olmalı."

Elenna'nın yüzü tiksintiyle asıldı. "Nasıl bir yaratık bu? Bir Canavar diğerine nasıl bu kadar kötü davranabilir?"

"Malvel'in Canavarlarından biri," diye hatırlattı Tom. "Hepsinin özünde kötülük var."

"Tagus'u kapandan kurtarabilir misin?" diye sordu Elenna.

"Deneyeceğim. Şalını bana verir misin Elenna?"

Elenna şalını verdi ve Tom onu ellerine dolayarak kapanı açmaya çalıştı. Ancak işe yaramıyordu. Kapanın dişleri açılmıyordu. Kılıcını çekip zincire vurdu ama metalin üstünde bir çizik bile belirmedi.

Tom sıkıntıyla inledi. “Çok güçlü bir şey bu!”

“Bir şeyler yapmalıyız!” dedi Elenna, olduğu yerde kıvrılmış at-adama bakarak. “Onu bu halde bırakamayız.”

Tom kılıcını kınına soktu. “Sadece bir seçeneğimiz var bence. Torgor’u bulup Tagus’u serbest bırakması için onu zorlamak.”

“Nerede aramalıyız onu?” diye sordu Elenna.

Tom ufka baktı, bir cevap bulmaya çalışıyordu. Gümüş, otların arasında bir şey

kokluyordu. Başını kaldırıp Tom'a baktı ve onu çağırırcasına inledi.

"Ne buldun oğlum?" diye sordu Tom.

Gümüş'ün yanına yürüdü. Otların arasında silik de olsa kanlı ayak izleri görünüyordu ve bu izler, vadiye doğru iniyordu.

"Bak, Gümüş ne bulmuş!" diye seslendi Tom, Elenna'ya. O sırada Elenna eğilmiş,

hafifçe Tagus'un başını okşuyordu. Ayağa kalktı ve Tom'un yanına geldi. "Torgor'un ayağına Tagus'un kanı bulaşmış olmalı."

"Başka bir ipucu daha! İzleri takip etmeliyiz!" diye bağırdı Elenna.

Tom eliyle kılıcının kabzasını kavrayarak başını iki yana salladı. "Torgor'u ben takip edeceğim. Sen burada kalıp Tagus'la ilgilenmelisin. Gümüş ve Fırtına da seninle kalabilirler. Eğer Malvel ortaya çıkarsa seni korurlar."

"Sanmıyorum," dedi Elenna. Heyecanla kuyruğunu sallayarak Tom'u izlemeye hazır bekleyen Gümüş'ü işaret etti. "Seninle gitmeyi kafasına koymuş. Ona dikkat et, olur mu?"

"Endişelenme, ona iyi bakarım," diyen Tom, Fırtına'nın yanına gitti ve kalkanını aldı.

Elenna Tagus'un yanına oturdu. Kolunu onu rahatlatırcasına omzuna attı ve Tom'a el salladı. Tom bir yandan Elenna'nın da gelmesini istiyordu, o, zor zamanlar için harika bir arkadaşı. Ama kafasından bu düşünceyi uzaklaştırdı. Birinin Tagus'la kalması gerekiyordu.

"Torgor, benden kaçamayacaksın," diye düşündü Tom ilerlerken. Gözlerini kanlı ayak izlerine dikmişti. "Seni yakalamaya geliyorum!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BOĞA-ADAMLA KARŞILAŞMA

İzler, onları ırmağa götürdü. Tom, altın zırhı giymiyor olmasına rağmen, kalbine verdiği cesaret için ona minnettardı. Kılıcıyla kalkanını kavradı ve kendini Canavarla karşılaşmaya hazırladı. Beklenmedik sesler için tetikteydi ama çıplak yamaçta tek duyabildiği, esen rüzgârın se-siydi.

Kırmızı güneşten gelen soluk ışık, keskin görüş gücüne rağmen Tom'un etrafı iyi görmesini engelliyordu. Kanlı ayak izleri uzun zaman önce yok olmuştu ama Gümüş, Canavarın kokusunu aldığında heyecanla havlayarak ileri geri koşturmuştu.

Ancak kurt, nehrin kıyısına gelince takip ettiği izi kaybetmişti. Yine bir o yana bir bu yana koşturmuş, etrafa sular sıçratarak mutsuzca inlemişti.

“Ne oldu oğlum?” diye sordu Tom. “Canavar nerede?”

Gümüş huzursuzca uludu ve Tom, Canavarın nehri geçmiş olduğunu tahmin etti. Su, kokuyu yok etmiş olmalıydı, artık onu takip etmenin yolu yoktu.

Tom, tepeye doğru bakınca, hâlâ çarpık ağacı ve Elenna ile Tagus'un minik silüetle-

rini görebiliyordu. At-adama nasıl yardım edeceklerdi şimdi?

O sırada Gümüş onu uyarırcasına havladı. Tom arkasını döndü ve havada inanılmaz bir hızla ona doğru uçan bir şey gördü. Kalkanını kaldırdı ve tam zamanında üstüne doğru inen koca ağaç gövdesini savuşturdu.

Altın zırhın ona verdiği güce rağmen Tom, darbenin etkisiyle sendelemişti. Dizleri boşaldı ve yere düştü. Ağaç gövdesi nehrin kenarındaki çamura yuvarlanmıştı.

Tom gözlerine inanamıyordu, dev ağaca bakarak ayağa kalktı. Biri -ya da bir şey-onu nehrin öteki kıyısından fırlatmış olmalıydı. Durgun suyun öte yanına baktı ve ona saldıranı görmeye çalıştı ama hiçbir şey göremiyordu.

“Tom! Tom!”

Tom, Elenna’nın sesini duyunca arkasını döndü. Arkadaşı, Fırtına’nın üstünde, tepeden aşağı ona doğru geliyordu.

Attan inerken “Olanları gördüm!” dedi soluk soluğa. “Buraya gelmek zorundaydım. Biri sana saldırmaya çalışacaksa birlikte savaşmalıyız.”

“Teşekkürler,” dedi Tom. “Ben...”

Elenna'nın gözleri hayretle büyüyünce, Tom sustu. Arkasını dönünce, nehrin öte yanındaki alçak bir tepenin üstünde bir çift boynuzun belirdiğini gördü. Boynuzlar dev gibi, kıvrımlı ve parlaktılar. Korkunç derecede sivri uçları vardı.

“Torgor,” diye fısıldadı Elenna.

Boynuzların ardından boğanın kafasını gördüler. Gökyüzünün kızıllığıyla aynı renkte gözleri vardı. Boynundan aşağısı kalın, siyah tüylerle kaplı bir insan vücudundan oluşuyordu. Belinde deri bir kemer vardı ve bir elinde kocaman altın bir balta tutuyordu. Baltanın metalinin sapıyla birleştiği yerde, kırmızı bir mücevher parlıyordu. Torgor, Tagus'tan çok daha uzundu. Canavar öfkeyle kükredi.

Tom'un kalbi hızla atmaya başlamış, kılıcına uzanan eli terlemişti. Dev Canavar, nehir kıyısına indi ve suları yararak ona doğru ilerlemeye başladı. Tom hâlâ altın zırhın güçlerine sahip olduğunu bilmesine rağmen, böylesine bir Canavarın karşısında kendisini çaresiz hissetti.

Fakat olduğu yerden kıpırdamadı. Savaşmayı denemeden vazgeçemezdi.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, bu Canavarı yeneceğim,” diye yemin etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SAVAŞ BAŞLIYOR

Torgor baltasını kafasının üstünde sallayarak nehirden çıktı.

“Dikkat et!” diye bağırdı Tom, Elenna’ya. Kız, o sırada okunu yayına yerleştiriyordu. Balta tepelerine doğru inerken, Tom ve Elenna kenara kaçtılar. Altın balta yere saplandı ve zemini öyle bir sarstı ki iki-

si de dengelerini kaybedip sırtüstü yere düştüler.

Tom ayağa fırladı ve kılıcıyla Torgor'a saldırdı. Fakat Canavar, darbeleri hissetmiyordu bile. Baltasını saplandığı topraktan çıkartarak tepeye, Tagus'un hâlâ bağlı olduğu ağaca yöneldi. Torgor, yaralı at-adama doğru ilerlerken, baltasını havada savuruyordu.

"Tagus'u öldürecek!" diye bağırdı Elenna. "Onu durdurmalıyız!"

Tom tepeye doğru atıldı. Torgor'un bu kadar hızlı olmasına şaşırmişti. Tagus'un nalının ona verdiği fazladan hıza rağmen Tom, kötü Canavarın dev adımlarına yetişmekte güçlük çekiyordu. Elenna ve hayvan arkadaşlarını arkasında bıraktı. Torgor'u birkaç adım gerisinden tepeye dek izledi.

Canavar, kapana kısılmış at-adamın başına dikildi. Tagus, öfkeli gözlerle onu esir tutan Canavara baktı. Tom, çok sinirlenmişti. Torgor silahını kaldırırken, Tom kılıcını ve kalkanını yere bıraktı. Sonra da hemen fırlayıp baltanın metal kısmını yakaladı. Ca-

navar, öfkeyle haykırdı ve baltasını çılgınca salladı ama Tom, altın balta avuçlarını kesmesine rağmen onu bırakmadı.

Torgor, baltasını havada çevirmeye başlayınca Tom, ellerinin kaydığını hissetti. Balta ellerinden kurtuldu ve Tom yere savruldu. Sert bir şekilde düşünce nefesi kesilmişti. Kendini zorlayarak ellerinin ve dizlerinin üstünde ayağa kalkmaya çalıştı. Kalbindeki umudun azaldığını hissediyordu. Bu Canavarla savaşacak gücü yoktu.

Tom küçük bir kahkaha duyunca başını kaldırdı. Geçit bekçisi Kerlo'nun başını sallayarak önünde dikildiğini görünce şaşkınlıktan donakaldı.

"Tıpkı baban Taladon gibisin," dedi Kerlo. "Yenilgiyi kabullenmeyecek kadar inatçısın."

Tom tekrar öfkelendi. "Beni rahat bırak!"

diye bağırdı. Kerlo'nun, onu ya da babasını eleştirmeye ne hakkı vardı? Öfke ve kararlılık ona direnecek gücü verdi ve kılıcı ile kalkanını kaparak bir kez daha Canavara saldırmak için atıldı.

Kerlo'nun yüzünde "Aferin!" dercesine bir gülümseme belirdi ve Tom geçit bekçisinin, onu kasıtlı olarak tekrar savaşması için sinirlendirmiş olduğunu anladı. Yoksa Kerlo onun tarafında mıydı?

Tom, Torgor'a doğru ilerledi. Fakat o sırada öfkeli bir ses duydu ve dönüp baktığında Elenna'nın Fırtına ve Gümüş'le birlikte tepede durduğunu gördü. Arkadaşı, Canavarın sırtına ok atmakla meşguldü ama oklar Torgor'un kalın kürküne saplanmadan geri sekiyordu. Tom kılıcını başının üstünde savurdu ve Canavarın kaslı bacaklarını he-

defledi. Ancak Torgor kılıcı kolaylıkla savuşturmuştu.

Tagus, boğa-adamdan uzaklaşmaya çalışıyordu. Fakat at-adam çabaladıkça kapanın dışları etine daha da çok batıyor, toynaklarından aşağı kanlar süzülüyordu. Ön ayaklarıyla Canavarı tekmelemeye çalışıyor, ama yetişemiyordu.

“Cesur Tagus bu şekilde savaşılamaz,” diye düşündü Tom. “Onu kurtarmamız gerekiyor!”

Torgor baltasını bir kez daha başının üstüne kaldırdığında, Tom’un aklına bir fikir geldi. İki Canavarın arasına, Tagus’u ağaca bağlayan zincirin önüne atıldı ve kılıcını Torgor’a savurdu.

Boğa-adam öfkeyle bağırdı ve tüm gücüyle baltasını Tom’a doğru indirdi. Tom, son anda kenara çekildi. Saçlarının baltanın rüzgârından havalandığını hissetmişti. Balta zincire indiğinde bir şangırtı duyuldu.

Zincirin halkaları birbirinden ayrılmış,
zincir kırılmıştı.

Tagus kükredi. Kenara yuvarlanan Tom,
Tagus'un toprağı eşeleyerek ayağı fırladığı-
nı gördü. Kapan hâlâ ayağındaydı ama buna
rağmen Torgor'un üstüne atıldı. İki Canavar
boğuşurken, Tom'un içi gururla dolmuştu.

At-adam ne kadar cesurdu! Ona yardım etmek için ileri atıldı ve Torgor'un sırtına vurmaya başladı. Gümüş de ileri geri zıplayarak Torgor'un bileklerine saldırıyordu.

"Tagus bunu başarabilirsin!" diye bağırdı Elenna zaferle.

İki Canavar dövüşürken toprak sarsılıyordu. Torgor, kollarını Tagus'un bedenine sardı, onu boğmaya çalışıyordu. Başını aşağı indirerek boynuzlarıyla at-adamı yaralamayı denedi. Tagus şimşek hızıyla uzanıp, en yakınındaki boynuzu kaptı ve onu büktü.

Tagus, boğa-adamın boynuzunu gövdesinden ayırırken Torgor'dan acı dolu bir feryat yükseldi. Kötü Canavar, at-adamı birdenbire bıraktı ve Tagus ter içinde yere düştü. Torgor geriye doğru sendeledi ve aniden hareketsiz kaldı.

“İşte bu!” diye bağırdı Tom, içi umutla dolmuştu. “Torgor’un gücü boynuzlarında. Onu yenmenin yolu boynuzlarından geçiyor!”

ONUNCU BÖLÜM SAVAŞ BİTİYOR

Tom, Torgor'a saldırmak için kılıcını kaldırdı ama darbeyi indiremeden Canavar yeniden harekete geçti. Yaralı kafasını arkaya atarak öfkeyle Tagus'a yöneldi.

"Elenna!" diye fısıldadı Tom. "Torgor'u oyala! Beni fark etmemesini sağla!"

Elenna ileri doğru atıldı ve Canavara birkaç ok yolladı, bu defa yüzünü hedef

almıştı. Oklar, Torgor'a sivrisinek gibi geliyordu, onları savuşturduktan sonra başını çevirip, kırmızı gözlerini Elenna'ya dikti.

Tom o sırada kalkanını bıraktı ve kılıcını kapıp ağaca tırmandı. Torgor'un tam tepesine ulaşana dek bir dal boyunca ilerledi.

Tom, çıplak arazide yankılanan bir savaş çığlığı atarak, ağaçtan aşağı atladı ve kılıcıyla Torgor'un tek kalmış boynuzuna vurdu. Kılıç, boynuzu yararak geçti ve Canavar baltasını Elenna'ya doğrultmuş bir halde donup kaldı. Baltasının üstündeki kırmızı mücevher bir an ışıldadı ve sonra yere düştü.

Tom aşağı inip mücevheri aldı. Elleri hâlâ Canavarın baltası yüzünden kanıyordu. O ana dek acısını fark etmemişti.

"Tom!" dedi Elenna. "Torgor'a bak!"

Tom doğruldu. Torgor'un etrafını kırmızı bir ışık kaplamıştı. Işık, giderek katılaşıarak sonunda Canavarı yakut bir hücreye hapsetti. Canavarın bu hali Tom'a amberin içinde esir kalmış bir böceği hatırlatmıştı. Canavar'ın ağzı kükreyecekmiş gibi açıktı ama hiç ses gelmiyordu.

"Başardın Tom!" diye bağırdı Elenna.
"Torgor'u yendin."

Tom rahat bir nefes alarak kalkanın yanına diz çöktü ve Alev Kuşu Epos'un tüyünü yaralı ellerine dokundurdu. Ellerindeki kan hemen yok oldu ve yaralar, hiç iz bırakmadan kapandılar.

O anda Tom, Torgor'un taktığı deri kemerin kendi belinde olduğunu fark etti. Kemerin üstünde altı delik açılmıştı, Tom kırmızı mücevheri bu deliklerin ilkinin içine yerleştirmeye karar verdi.

“Kalkanımdaki hediyeler ve altın zırhın parçaları gibi bu mücevher de bana sihirli bir güç verecek mi acaba?” dedi düşünceli bir şekilde.

“Farklı bir şey hissediyor musun?” diye sordu Elenna hevesle.

“Hayır...” diye söze başladı Tom ama kafasının içinde bir ses konuşmaya başlayınca susuverdi. Ses, kelimeler ayırt edilemeye-

cek kadar zayıf geliyordu ama çok güçlü bir minnettarlık duygusu hissediyordu.

Tom hayretle Tagus'a baktı. At-adam başını salladı.

“İşte bu!” diye bağırdı Tom. “Elenna, Tagus'un ne hissettiğini anlayabiliyorum!” Kırmızı mücevher Avantia'nın iyi Canavarlarıyla iletişim kurmamı sağlıyor.”

Elenna'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Bu harika!”

“Tagus,” dedi Tom, “Malvel'in tüm iyi Canavarları esir aldığı doğru mu? Şimdi hepsi Gorgonia'da mı?”

“Evet.” Tagus'un sesi daha net gelmişti bu defa.

At-adam diğer Canavarların ne çektiğini Tom'a gösterince, çocuğun içi acı ve öfkeyle doldu.

Tom, Elenna'ya bakarak, "Bu macera daha yeni başladı," dedi.

Birdenbire gölgesinin önünde uzadığını fark etti. Arkasında mavi, parlak bir ışık yanıyordu. O sırada Elenna bağırdı: "Aduro!"

Tom arkasını dönünce iyi büyücünün ağacın altında durduğunu fark etti. Ağacın çarpık gövdesi büyücünün vücudunun içinden görünüyordu, böylece Tom, karşısındakinin sadece yapay bir görüntü olduğunu anladı.

"Aferin Tom," dedi Aduro. "İkinize de aferin." Ayağında hâlâ kapan olduğu halde topallayarak ona doğru gelen Tagus'u eliyle çağırdı.

"Uzun süre kalamam," diye devam etti büyücü Aduro. "Burada gücüm az ve onu Tagus'u Avantia'ya, evine göndermek için kullanmalıyım. Tagus hazır mısınız?"

At-adam başını salladı. Tom zihninde “Elveda,” kelimesinin yankılandığını hissetti. “Güle güle Tagus,” dedi.

“İyi şanslar!” diye seslendi Elenna.

Aduro kollarını kaldırınca mavi ışık yeniden belirdi ve parlayarak aslan geçidine dönüştü. Tom geçidin arasından Avantia’nın yeşil ovalarını görebiliyordu. Birden evini özlediğini hissetti ama geri dönmesine daha çok zaman olduğunun farkındaydı.

Tagus geçide doğru topalladı ve toynakları Avantia’nın yeşil çimenlerine değer değmez kapan, bacağından düştü. At-adam koşmaya başladı. O korkunç yara iyileşmişti. Son bir veda için elini kaldırdı ve ardından dörtnala koşarak uzaklaştı.

Kısa bir süre sonra mavi ışık yavaşça söndü. Aduro gitmişti artık.

Tom ve Elenna bakiřtılar.

“Bunu gördüğümüze sevindim,” dedi Elenna sessizce. “Tagus’un iyi olduğunu bilmemiz gerekiyordu.”

“Bence de,” dedi Tom. “Biz Malvel’in kötü krallığında kaldık. Burada yapacak işlerimiz var.”

Oraya buraya saçılmış oklarını toplarken, “Malvel’in nerede olduğunu merak ediyorum,” dedi Elenna. “Ortaya çıkmamasına şaşırdım.”

Tom omuzlarını silkti. Kötü büyücünün neyin peşinde olduğunu düşünmek istemiyordu.

“Boş ver Malvel’i,” dedi kararlılıkla. “Özgür bırakacak daha çok Canavar var.”

“Acaba bir sonraki hangisi olacak, merak ediyorum,” dedi Elenna.

Tom hayvan arkadaşlarına baktı. Fırtına tepenin biraz altında bekliyordu, Gümüş ise Torgor’un etrafını saran yakut hücrenin etrafında dolaşıyor, merakla onu kokluyordu.

Tom, kalkanını aldı ve Fırtına’nın eyerindeki çantaya yerleştirdi. Ardından Alev Kuşu Epos’tan aldığı pençenin parlayarak titreştiğini fark etti.

“İşte bu,” dedi. “Kurtarmamız gereken bir sonraki Canavar, Epos.”

Dönüp, bu garip, yeni krallığın çorak tepelerine baktı. Oralarda bir yerlerde başka bir iyi Canavar, onların yardımını bekliyordu.

Ne pahasına olursa olsun Tom, Elenna, Fırtına ve Gümüş, bu maceraya atılacaklardı!

Bir sonraki Canavar Avı'nda

Tom'a Katılın!

Karşınızda

KANATLI AT SKOR

Tom, Elenna ve dostları

Avantia'nın iyi Canavarlarını

Karanlıklar Diyarı Gorgonia'dan

kurtarabilecekler mi?

GİRİŞ

Hallam, karanlığın derinliklerine baktı. Bir adım daha atmaya cesareti kalmamıştı. Tepedeki yapraklar sağa sola sallanırken, yağmur ormanının zemininde ışık oyunları göze çarpıyordu. O kalın ağaç gövdelerinin ardında ya da dev eğreltiotlarının altında hangi yaratıkların saklandığını kim bilebilirdi ki?

Yosunlu toprağın üstünde yavaşça ilerledi. Ağaçların arasından tiz çığlıklar ve kırıdamalar geliyordu. Burası onun ve diğer Gorgonia asilerinin saklanmaya alışık olduğu ormanlara hiç benzemiyordu. O ormanlarda bir gezginin rastlayabileceği en kötü şey, bir yaban domuzu olurdu.

Ancak orman, artık güvenli bir yer değildi. Özellikle de Malvel ağlarını örüp, Gorgonia'yı kendine esir ettikten sonra. Orduları, masum insanların köylerini yakarak asileri arıyordu. Ayrıca Canavarlar da vardı. Hallam, iki yoldaşının ölümünü hatırlayınca ürperdi. Boğa-Adam Torgor ikisini de paramparça etmişti.

Hallam, seslerin geldiği yöne doğru ilerledi. Terden sıırıslıklam olmuş, kıyafetleri üstüne yapışmıştı. Bir sarmaşığın ensesine değdiğini hissetti. İtmek için elini uzattığında sarmaşığın, parmaklarının altından kaydığını hissetti. Bu bir yilandı!

“Ahh!” diye bağırdı Hallam geriye doğru düşerek.

Yılan, bir adım uzağına düşmüş ve yerde

kıvrılmıştı. Gözleri kan kırmızısı, pulları ise parlak sarıydı. Hallam korkudan düştüğü yerde donakalmıştı. Yılan gözlerini ona dikti, çatal dilini bir içeri bir dışarı hareket ettirdi, başını salladı ve ardından uzaklaşıp gitti.

Hallam, üstüne yapışmış ıslak yaprakları silkeleyerek ayağa kalktı. Ağaçların arasına yöneldi. “Daha dikkatli olmalısın!” dedi kendi kendine.

Hallam ağaçlarda yılanların olup olmadığını incelerken, nereye bastığının farkında değildi. Birdenbire dik bir yokuştan aşağı kaymaya başladı. Öylesine hızla düşüyordu ki her iki yanındaki bitkileri bulanık görüyordu. Ardından yokuşun dibinde onu neyin beklediğini gördü.

Bir çukur dolusu çöreklenmiş zehirli yılan!

Yavaşlamaya çalıştı ama çamur çok kaygandı. Tutunmaya çalıştığı sarmaşıklar elinden kayıyordu. Ayaklarını toprağa sapladı. Ölümcül yılan topluluğuna bir adım kala durmayı başardı.

Kalbi öylesine hızla çarpıyordu ki tepesindeki kuşların sesini duymuyordu bile.

Hallam titreyerek yukarı çıkmaya çalıştı.

“Seni aptal!” diye mırıldandı kendi kendine. “Adımlarına dikkat etmezsen Malvel’in askerleri seni bulacak!”

Gözlerini yılanlardan ayıramıyordu. Yağmur ormanından olabildiğince çabuk çıkmak istiyordu.

Sırtının bir ağacın gövdesine dayandığını

hissetti. Ağacı avuçlarıyla kavradı, fakat ellerinin altında yumuşacık bir şey hissetti... tüy gibi. Kafasının üstünde sıcak bir nefes vardı.

Hallam arkasına döndü.

Tepesindeki dalların arasından bir at başı görünüyordu. Fakat bu, sıradan bir at değildi. Hallam'ın tepesine dikilmiş, ona bakıyordu. Bir Canavardı bu! Hallam'ın korkudan nefesi kesilmiş, midesine bir sancı saplanmıştı. Yaratığın dudakları geriye doğru çekildi ve sarı dişleri ortaya çıktı. Dişlerinin arasından salyalar akıyordu.

Hallam, Canavarın altın toynaklarının önünde, dizlerinin üstüne çöktü. Atın iki yanındaki dev kanatlar açıldı ve havalanmasını sağladı. Yaratık güçlü bacaklarıyla tekmeler savurarak ağaçların arasında uçtu.

Ardından başını eğerek, yere çömelmiş
Hallam'a doğru bir çığlık attı. Canavarın
gözlerinden gümüş ışıklar saçıldı ve orma-
nın dev yapraklarını aydınlattı. O sırada
korkunç dişleriyle Hallam'a yaklaşıyordu...

BİRİNCİ BÖLÜM

SUDAKİ GÖRÜNTÜ

“Seni temizlememiz gerekiyor,” dedi Elenna Tom’a.

Tozlu Gorgonia arazilerinden geçen nehrin yanı başında durdular. Burası, Avantia’nın berrak nehirlerine hiç benzemiyordu. Burada su kahverengi ve çamurluydu. Arada bir su yüzünde kabarcıklar beliriyor ve patlayarak etrafa kötü kokulu sarı bir gaz saçıyordu.

Torgor’un korkunç baltası Tom’un kolunu yaralamıştı. Elenna da dikkatle kesikleri inceliyordu. Alev Kuşu Epos’un verdiği iyileştirici pençenin gücü, tüm yaraları iyileşmeden tükenmişti. Bir önceki macera,

Tom'un o güne dek verdiği en zorlu savaş olmuştu ama Tagus'u Torgor'un elinden kurtarmayı başarmıştı. Artık iyi Canavar, Malvel'in kötü büyüsünden uzakta, Avantia'da güvendeydi.

"Sence otlar işe yarar mı?" diye sordu Tom.

Elenna, Tom'un teyzesinin verdiği otları çıkarırken gülümsedi. Onları, matarasından aldığı suyla karıştırarak yoğun bir macun elde etti. Elenna, macunu Tom'un yaralarına sürerken, Gümüş de onları izliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Tom. Elenna olmasaydı, tüm o maceralardan nasıl sağ çıkardı bilmiyordu.

Kolundaki ağrı azalmaya başlamıştı.

"İşe yarıyor!" diye bağırdı.

Savaşı uzun süre hatırlayacaktı. Torgor, o güne dek karşılaştıkları tüm Canavarlardan daha güçlüydü. Gorgonia'da ona benzer başka Canavarlar varsa, Tom'un onları yenebilmek için tüm gücüne ve cesaretine ihtiyacı olacaktı.

Elenna Tom'un yaralarını son kumaş parçalarıyla sararken, Gümüş birden yerinden fırladı ve nehrin kıyısına giderek suya doğru havlamaya başladı.

Tom'un atı Fırtına da olduğu yerde hursuzca kıpırdanıp yelesini sallayarak nehrin kıyısından uzaklaşmıştı.

"Fırtına ve Gümüş'ün nesi var?" diye sordu Elenna.

"Bir şey onları ürkütmüş olmalı," dedi Tom.

Suya baktı fakat nehir artık akmıyor gibiydi. Suların ortasında bir dalgalanma belirdiğinde Gümüş yüksek sesle uludu.

İki arkadaş nehre bakarken bir şeyler belirmeye başlamıştı. Yavaş yavaş önce bir ağız, ardından bir burun ve iki gözün belirginleşmesini izlediler. Dalgalar uzun, beyaz saçlara benzeyen görüntüyü çevrelediler. Ağız hafifçe aralandı.

Elenna hayretler içindeydi.

“Aduro!” dedi Tom.

Karşılarındaki, Avantia’nın iyi büyücüsü, arkadaşları Aduro’ydu.

“Merhaba, Tom ve Elenna,” dedi suyun üstündeki görüntü.

“Merhaba,” diye yanıt verdiler.

“Torgor’u yendiğiniz için bir kez daha

tebrik ederim sizi,” dedi Aduro. “Tagus da Avantia’dan teşekkürlerini yolluyor.”

Elenna, Tom’un kolunu sıktı ve Aduro sözlerine devam etti.

“Fakat bildiğiniz gibi benim gücüm Gorgonia’da zayıflıyor. Dünyalar arası köprü, enerjimi bitiriyor. Sizinle uzun süre kalacak kadar gücüm yok.”

“Anlat bize Aduro,” dedi Tom. “Bir sonraki görevimiz nedir?”

“Yeni bir Canavarın peşine düşmelisiniz,” dedi Aduro. “Adı Skor.”

Tom, Elenna’ya bakınca kız, şaşkın bir halde omuzlarını silkti.

Aduro’nun yüzü bulanıklaşmaya başlamıştı ve sesi de artık uzaktan geliyordu. Sihri azalıyordu. “Dikkatli olun,” diye fısılda-

dadı. “Size son bir uyarıda bulunacağım; tehlike hem karadan hem de havadan gelecek. Unutmayın kara ve hava...”

Yüzü solgunlaşarak suya karıştı.

“Gitti!” diye bağırdı Tom.

“Nasıl bir şey bu Skor?” dedi Elenna.

“Karadan ve havadan nasıl bir tehlike gelebilir ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Ama çözmek zorundayız. Epos’un tehlikede olduğunu zaten biliyoruz.” Torgor’u yendikten sonra, Tom’un kalkanındaki alev kuşunun pençesi yanıp sönmeye başlamış, onları yardıma çağırmıştı.

Tom kalkanını alıp sırtına yerleştirdi ve sihirli kemerini beline bağladı. Kemerdeki deliklerden birinde Torgor’dan aldığı kırmı-

zı mücevher vardı. Bu mücevher, ona Canavarların ne düşündüğünü anlama yeteneği veriyordu. Fakat beş delik daha vardı. Tom bu maceranın sonunda kazanacağı yeni güçleri merak ediyordu.

“Bakalım neyle karşılaşacağız,” dedi Tom.

Elenna, Fırtına’nın sırtındaki çantayı açtı ve Malvel’in onlara verdiği haritayı çıkardı. Onlara rehberlik eden sihirli Avantia parşömeninden farklı olarak, bu harita hayvan derisinden yapılmıştı. Tom, Elenna’ya haritanın yağlı, sarı yüzeyini açmasında yardım ederken irkildi.

“Bak!” dedi Elenna. “Bir patika.”

Haritanın kokusu korkunçtu. Tom, ona doğru eğilirken nefesini tutmak zorunda kaldı. Renksiz yüzeyinde yeşil bir yol belirmişti.

Bulundukları bölgeden ovalara doğru bir yol ilerliyordu. Yol, kayalıklı dik tepelerin ve derelerin arasından geçiyor, kilometrelerce uzakta uzun ağaçların olduğu bir bölgede sona eriyordu. Ağaçların arkasında gizlenmiş minik bir alev kuşu resmi gördüler.

“Bu bir yağmur ormanı! İşte Epos da orada!” dedi Tom.

“Tehlikeli görünüyor,” diye yorum yaptı Elenna endişeyle.

Tom elini Elenna’nın omzuna koydu.

“Bugüne dek on üç Canavarı yendik,” dedi.

“Eğer birlikte hareket edersek bunu da başarabiliriz.”

“Bu haritaya güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz,” dedi Elenna. “Malvel bizi ölüme yolluyor olabilir.”

Tom başını salladı. “Malvel bize hangi tuzağı kurarsa kursun, hazırlıklı olacağız,” dedi haritayı katlarken. Sonra nehrin ötesine baktı. “Epos’un yardımımıza ihtiyacı var. Bunu başarmak zorundayız!”

**Bu maceranın devamı
KANATLI AT SKOR’da.**

